

7. ข้อพิพาททางกฎหมาย

ณ วันที่ 31 มีนาคม 2552 บริษัทและบริษัทย่อยมีข้อพิพาททางกฎหมายที่บริษัทหรือบริษัทย่อยเป็นคู่ความหรือคู่กรณี ซึ่งเป็นคดีหรือข้อพิพาทที่ยังไม่สิ้นสุดและเป็นคดีที่อาจมีผลกระทบต่อสินทรัพย์ของบริษัทและบริษัทย่อย ณ วันที่ 31 มีนาคม 2552 ดังนี้

- 1) ในระหว่างปี พ.ศ. 2542 ผู้รับเหมาช่วงรายหนึ่งได้ยื่นฟ้องกล่าวหาว่าบริษัทกระทำการละเมิดสัญญารับเหมาช่วง โดยเรียกร้องให้บริษัทจ่ายเงินชดเชย บริษัทปฏิเสธข้อกล่าวหาดังกล่าวและได้ฟ้องกลับผู้รับเหมาช่วงนั้น และเรียกร้องค่าเสียหายกลับเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ต่อมาเมื่อวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2547 ศาลแพ่งได้พิพากษาให้ผู้รับเหมาช่วงชำระค่าเสียหายจากสัญญาว่าจ้างให้แก่บริษัทเป็นจำนวนเงินประมาณ 5 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2542 จนกว่าจะชำระเงินครบทั้งจำนวน อย่างไรก็ตาม ผู้รับเหมาช่วงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ ซึ่งขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์
- 2) ในระหว่างปี พ.ศ. 2547 บริษัทได้ลงนามในสัญญาโอนสิทธิและแปลงหนี้ทั้งหมดของงานก่อสร้างงานหนึ่งในประเทศไทยให้กับกลุ่มบริษัทแห่งหนึ่งเพื่อดำเนินงานก่อสร้างต่อให้แล้วเสร็จ ซึ่งตามสัญญาดังกล่าว บริษัทไม่มีภาระผูกพันใด ๆ ต่องานก่อสร้างดังกล่าวแล้ว ซึ่งกลุ่มบริษัทดังกล่าวได้ว่าจ้างผู้รับเหมาช่วงในการดำเนินการต่อ อย่างไรก็ตามในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2551 ผู้รับเหมาช่วงรายหนึ่งของกลุ่มบริษัทดังกล่าว ได้ยื่นฟ้องกล่าวหาว่าบริษัทผิดสัญญาและเรียกค่าเสียหาย โดยเรียกร้องให้บริษัทจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายจากการดำเนินงานของผู้รับเหมาช่วงรายนั้น เป็นจำนวนเงินประมาณ 248.65 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2551 ถึงวันฟ้องเป็นเงินประมาณ 17.37 ล้านบาท ปัจจุบันบริษัทได้แต่งตั้งทนายความเข้าสู่คดีเพื่อไม่ต้องรับผิดตามข้อกล่าวหาดังกล่าวแล้ว เนื่องจากบริษัทมิได้มีสัญญาใด ๆ กับผู้รับเหมาช่วงดังกล่าวแต่อย่างใด

จากความเห็นของทนายความของบริษัท เชื่อว่าผู้รับเหมาช่วงของคดีความในข้อ 1) และผู้รับเหมาช่วงของคู่สัญญาโอนสิทธิ ฯ ของคดีความในข้อ 2) ดังกล่าวข้างต้น ไม่มีเหตุผลทางกฎหมายสนับสนุนที่จะเรียกร้องค่าเสียหายตามข้อกล่าวอ้างนั้น ดังนั้น บริษัทจึงไม่ได้บันทึกสำรองเผื่อหนี้สินใด ๆ ไว้ในบัญชี